

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **V.Ch.T.** , narozený dne ..., státní příslušnost Vietnamská
socialistická republika
bytem ...
zastoupený ustanoveným zástupcem JUDr. Tomášem Plíhalem,
advokátem
sídlem Sedláčkova 212/11, 301 00 Plzeň

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 1. 2018, č. j. CPR-25866-6/ČJ-2017-930310-V236,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci advokátu JUDr. Tomáši Plíhalovi se přiznává odměna ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 3. 9. 2017, č. j. KRPP-133774-17/ČJ-2017-030022. Tímto prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen „EU“) v délce 5 let. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“). Doba k vycestování byla stanovena do 15 dnů a bylo uzavřeno, že na žalobce se nevztahuje důvod znemožňující vycestování.
2. Žalobce namítal, že došlo k porušení § 3, § 2 odst. 4 a § 50 odst. 3 a 4 správního řádu. V **doplnění žaloby** žalobce prostřednictvím ustanoveného zástupce konkrétně namítal, že žalovaná ani správní orgán I. stupně dostatečně nezkoumaly rodinný život žalobce, čímž došlo k porušení § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná dostatečně nezkoumala, zda rozhodnutím o správním vyhoštění nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a rovněž zda nedojde k jinému závažnému ohrožení žalobce, bude-li vyhoštěn.
3. Žalobce má totiž v ČR přítelkyni paní M.P., narozenou ..., bytem..., se kterou zamýšlí uzavřít sňatek. K této skutečnosti nebylo žalovanou vůbec přihlédnuto. Ve Vietnamu nemá žalobce v současné době již žádné přátele ani rodinné zázemí. Z pouhé skutečnosti, že žalobce má ve Vietnamu sestru, nelze dovozovat, že u ní může bydlet a najít rodinné zázemí.
4. Žalovaná též neakcentovala skutečnost, že vyhoštěním žalobce zpět do Vietnamu hrozí žalobci pronásledování, a to z náboženských důvodů. Žalobce se totiž připojil ke křesťanství, resp. se stal evangelíkem, a byl v minulosti ve Vietnamu za toto vězněn. Monopolní postavení má totiž ve Vietnamu stále komunistická strana, která se snaží všechny formy křesťanství potlačovat.
5. Žalobce také uvedl, že se sice dne 2. 9. 2017 při provedené pobytové kontrole prokázal cizím cestovním dokladem, avšak v té době měl i svůj vlastní platný cestovní doklad, který bohužel neměl při sobě, ale měl jej uložen ve svém bytě. Cestovní doklad, kterým se bohužel dne 2. 9. 2017 prokázal, našel chvíli před provedenou pobytovou kontrolou náhodně v tramvaji.
6. Podle žalobce také není pravdou, že pobýval na území ČR od roku 2014 do dne 2. 9. 2017 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalobci totiž byl až do února 2017 uložen zákaz pobytu na území ČR a žalobce přicestoval na území ČR znovu teprve v březnu 2017. Podmínky předchozího zákazu pobytu tedy žalobce dodržel.
7. Jako důkaz byly navrženy výsledky žalobce a M.P. a spisový materiál žalované. Žalovaná se tedy nedostatečně zabývala zejména rodinným a soukromým životem žalobce a nevypovídala se se všemi rozhodnými skutečnostmi. Napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaná rovněž vycházela z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. S ohledem na shora uvedené

skutečnosti žalobce navrhl, aby soud rozsudkem napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalované.

8. Žalovaná ve svém **vyjádření k žalobě** po posouzení žalobních námitek odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a shromážděný spisový materiál. Ve svém postupu neshledala pochybení, měla za to, že postupovala v souladu s platnou právní úpravou, a proto navrhla, aby soud žalobu zamítl.
9. Ze zasláního **správního spisu** soud zjistil následující skutečnosti: Žalobce byl dne 2. 9. 2017 při pobytové kontrole vyzván k prokázání své totožnosti. Policejní hlídce předložil průkaz povolení k pobytu vydaný na jméno N.V.L. Podoba držitele dokladu neodpovídala podobě kontrolovaného, kdy následnou lustrací bylo zjištěno, že doklad je vedený v pátrání v Schengenském informačním systému II. Žalobce sdělil, že svůj cestovní pas má na ubytovně, tam však policejnímu orgánu opětovně předložil pouze doklady znějící na jméno N.V.L. a dále Plzeňskou kartu na jméno L.T.H., na které fotografie rovněž nesouhlasila s podobou kontrolované osoby. Lustrací daktyloskopických otisků byla zjištěna shoda se záznamem na jméno, datum narození a státní příslušnost, jak jsou uvedeny v návěti rozsudku, a také skutečnost, že žalobce byl žadatelem o mezinárodní ochranu, azylové řízení však bylo dne 31. 5. 2007 ukončeno s negativním výsledkem a žalobci byl vydán výjezdní příkaz s povinností opustit ČR do 21. 11. 2007.
10. Do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 2. 9. 2017 žalobce mj. uvedl, že v ČR pobývá nepřetržitě asi od jara 2014. V roce 2008 po skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany odjel do Vietnamu, kde byl nepřetržitě do roku 2014. Doklady cizí osoby se prokazoval, protože nemá vlastní (asi před rokem doklady našel v tramvaji a nechal si je, protože se mu to hodilo, prokazoval se s nimi až toho dne policii). Vlastní pas mu sebrali převaděči v Rusku v roce 2014. V ČR nikoho nemá, je svobodný a bezdětný, nesdílí s nikým domácnost. Ve Vietnamu má sestru, u které může bydlet. Žalobce z Vietnamu odcestoval do ČR v roce 2014 za prací. Neučinil nic k legalizaci svého pobytu, protože nevěděl, co má dělat. Konečně prohlásil, že chce vycestovat dobrovolně a nic mu v tom nebrání. Proti obsahu protokolu neměl žalobce jakýchkoli námitek a podepsal jej.
11. Dne 2. 9. 2017 byl žalobcovým krajanem na policii donesen pas žalobce vydaný dne 13. 7. 2017 v Praze. Součástí spisu jsou mj. také rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 12. 4. 2003 na dobu 3 let, trestní příkaz vydaný dne 15. 12. 2004 Okresním soudem v Chebu pro spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 31. 1. 2007 na dobu 10 let.
12. Dne 3. 9. 2017 rozhodl správní orgán I. stupně o uložení správního vyhoštění žalobci v délce 5 let. Rozhodnutí bylo odůvodněno především tím, že žalobce pobýval na území ČR od jara 2014 do 2. 9. 2017 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, a dne 2. 9. 2017 se opakovaně prokazoval doklady jiné osoby jako doklady vlastními. V rozhodnutí se správní orgán zabýval délkou doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, i dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž shledal, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně od roku 2001, kdy přicestoval v úkrytu nákladového prostoru vozidla bez cestovního dokladu a víza. K pobytu na území ČR byl oprávněn většinou jen na základě vedených správních řízení. Od 21. 11. 2007 pobýval na území ČR

neoprávněně bez víza. Na jaře 2014 se vrátil do ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a víza, ačkoliv byl veden v evidenci nežádoucích osob až do 31. 10. 2017. Správní orgán I. stupně dále shledal, že žalobce je v produktivním věku, cítí se zdravý, neužívá pravidelně žádné léky, na území ČR ani EU nikoho nemá, nemá zde ani žádný movitý či nemovitý majetek, přičemž si nemůže legálně zajišťovat prostředky k pobytu na území ČR. Žalobce opakovaně porušuje právní řád ČR, neovládá český jazyk, nelze ho považovat za společensky a kulturně integrovaného na území ČR. Naproti tomu na území Vietnamu má žalobce sestru, u které může bydlet. Výše uvedené skutečnosti správní orgán poměřil s jednáním žalobce a shledal, že rozhodnutí nebude nepřiměřené. Podané odvolání bylo žalovanou v napadeném rozhodnutí zamítnuto. V něm potvrdila argumentaci správního orgánu I. stupně i dosažené závěry.

13. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem souhlasila a žalobce ve stanovené lhůtě 2 týdnů nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým způsobem projednání věci – srov. § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
14. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
15. Ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1. zákona o pobytu cizinců stanoví, že *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, prokáže-li se cizinec při hraniční nebo pobytové kontrole dokladem, který je padělán, anebo dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním.*
16. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*
17. Z obsahu správního spisu včetně vlastních tvrzení žalobce, ze kterých byly správní orgány v obou stupních povinny vycházet, jasně vyplývá, že žalobce naplnil důvody pro uložení správního vyhoštění dle obou výše citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců, neboť dne 2. 9. 2017 opakovaně předložil doklady totožnosti znějící na jinou totožnost, přičemž byl ztotožněn až na základě sejmutých otisků prstů. Z jednání žalobce bylo taktéž zřejmé, že nedisponoval vízem ani jiným pobytovým oprávněním za účelem pobytu na území ČR a svoji situaci se nesnažil vyřešit legálním způsobem. Namísto toho se vědomě prokazoval doklady jiné osoby, které si dle vlastních tvrzení po jejich nalezení ponechal, protože vlastní neměl.
18. Žalobní tvrzení, jak byla uvedena v doplnění žaloby, neodpovídají tomu, co žalobce ke své osobě a okolnostem pobytu na území ČR sám sdělil příslušným policejním orgánům. Správní orgány mohly vycházet toliko z žalobcových vlastních vyjádření a dále z informací dostupných jim z úřední činnosti. Na žalobci bylo, aby pravdivě a úplně odpovídal na pokládané otázky, přičemž měl možnost uvést veškeré rozhodné skutečnosti (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2013, č. j. 9 A 91/2010-72).

19. Soud shledal, že posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života bylo správním orgánem I. stupně provedeno zcela dostačujícím způsobem, když zkoumal všechny relevantní faktory ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná tyto závěry potvrdila. Podané odvolání neobsahovalo žádné konkrétní odvolací důvody, dotýkající se žalobcova soukromého a rodinného života, kterými by se žalovaná byla povinna zabývat. Skutečnost, že žalobce má v ČR přítelkyni, kterou si chce vzít, byla poprvé uplatněna až v doplnění žaloby. V průběhu správního řízení žalobce naopak výslovně uváděl, že na území ČR ani EU nikoho nemá a s nikým nesdílí společnou domácnost. Soud musel vycházet ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V této době správní orgány nedisponovaly žádnými skutkovými zjištěními stran žalobcovy přítelkyně. Jednalo se přitom o fakta, která mohl správním orgánům sdělit toliko sám žalobce.
20. Rovněž o možnosti bydlet u sestry ve Vietnamu mluvil žalobce sám z vlastní vůle při své výpovědi do protokolu o vyjádření účastníka řízení; tuto možnost nevyloučil a neuvedl žádné překážky pobytu ve Vietnamu. Ani možnost pronásledování z náboženských důvodů žalobce ve svých odpovědích nijak netematizoval, naopak uvedl, že neexistují překážky bránící mu ve vycestování.
21. Žalobní tvrzení ohledně prokázání se cizím cestovním dokladem lze vyvrátit jak s odkazem na dřívější tvrzení žalobce, podle kterých doklady našel *již asi před jedním rokem*, tedy disponoval jimi po delší dobu vědomě a neoprávněně, tak jednáním žalobce, který i poté, co se dostavil do svého obydlí, opětovně předložil cizí doklady totožnosti. Žalobcův vlastní pas se do dispozice policejního orgánu dostal až následně, kdy jej přinesl žalobcův krajan. Z toho je zřejmé, že se nemohlo jednat o jakousi nešťastnou náhodu či nedorozumění.
22. I tvrzení, že žalobce do ČR přicestoval až poté, co skončila doba, po kterou měl uložen zákaz pobytu na území ČR, je v přímém rozporu s informacemi, které správní orgány získaly během výpovědi žalobce do protokolu. Sám žalobce uvedl, že v ČR pobývá nepřetržitě od roku 2014, kdy do ČR přicestoval za prací s pomocí převaděčů. Soud nemá jakýkoli důvod k tomu, aby zpochybnil věrohodnost žalobcových dřívějších výslovných sdělení.
23. Součástí žaloby byl návrh na provedení dokazování výsledkem žalobce a jeho přítelkyně. Soud k provedení výsledku nepřistoupil, neboť by se jednalo o nadbytečný úkon, když již měl k dispozici celý správní spis popisující průběh správního řízení i veškeré zjištěné skutečnosti. Výslech nemohl přinést jakákoli nová zjištění, když již správními orgány shromážděné podklady byly zcela dostačující k posouzení skutkového a právního stavu, jenž byl zjištěn a prokázán v době rozhodování správních orgánů.
24. Lze shrnout, že napadené rozhodnutí netrpělo vadou nepřezkoumatelnosti, odůvodnění rozhodnutí odpovídalo požadavkům správního řádu, stav věci byl zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu a veškerá zjištění se promítla do konečného rozhodnutí ve věci.
25. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.
27. Usnesením ze dne 12. 3. 2018, č. j. 17 A 24/2018-16, byl žalobci pro toto řízení zástupcem ustanoven JUDr. Tomáš Plíhal. Ve smyslu § 35 odst. 9 s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby ze dne 29. 3. 2018) ve výši 3 100 Kč/úkon, celkem tedy 6 200 Kč, a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon, celkem tedy 600 Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tato částka byla zvýšena o částku 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8 228 Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 9. května 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně